ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΑΝΑΝΤΑ ΚΟΥΜΑΡΑΣΒΑΜΥ

Η ΝΑΛΑ ΚΑΙ Η ΝΤΑΜΑΓΙΑΝΤΗ

(Ἰνδικὸ παραμύθι)

ΤΗΝ πολιτεία Νισχαντά, στὶς Κεντρικὲς Ἰνδίες, ἦταν κάποτε ἕνας νεαρὸς βασιλιᾶς, ποὺ λεγόταν Ναλά. Σὲ μιὰ γειτονικὴ περιοχή, ποὺ ὀνομαζόταν Βινταμπά, βασίλευε ἕνας ἄλλος βασιλιᾶς, ποὺ ἡ κόρη του Νταμαγιαντή, ἦταν ἡ ὀμορφότερη κοπέλλα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ναλὰ ἦταν ἕνα παλληκάρι θαυμαστό, μυημένο καὶ στὶς ἑξηκοντάσσερες τέχνες κι' ἐπιστῆμες, ποὺ ἔπρεπε νὰ κατέχη στὴν ἐντέλεια κάθε καλὸς κι' ἄξιος βασιλιᾶς. Ἰδιαιτέρως φημιζόταν γιὰ τὴν τεχνη, του νὰ διμάζη τ' ἄγρια κι' ἀτίθασσα ἄλογα. Ἀκόμα ὁ νεαρὸς βασιλιᾶς εἶχε μανία καὶ μὲ τὸ κυνῆγι.

Μια μέρα, ἐνῶ ὁ Ναλὰ περπατοῦσε μέσ' στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ του, εἶδε τοὺς κύκνους, ποὺ κολυμποῦσαν στὰ νερὰ τῆς λίμνης, ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ μεγάλα ἄνθη τῶν λωτῶν καὶ τὸν πῆρε ξαφνικὰ ἡ ἐπιθυμία νὰ κυνηγήση καὶ νὰ τσακώση ἕναν ἀπὸ δαύτους! Ὁ κύκνος, ὡστόσο, ποὺ ἔπεσε θῦμα τῆς ξαφνικῆς αὐτῆς ἐπιθυμίας τοῦ βασιλιᾶ, τὰ κατάφερε νὰ κερδίση πάλι τὴν ἐλευθερία του, λέγοντάς του τὰ παρακάτω λόγια:

—Μὴ μὲ σκοτώνεις, βασιλιᾶ, κι' ἐγὼ θ' ἀνοίξω τ' ἄσπρα τὰ φτερά μου καὶ θὰ στενάξω ὥς τὸ Βινταμπά, νὰ τραγουδήσω τὰ κάλλη καὶ τὶς χάρες σου, στὴν ὡραία τὴ Νταμαγιαντή!...»

Κι' ἀμέσως ὅλοι μαζὶ οἱ κύκνοι τοῦ κήπου τοῦ παλατιοῦ τοῦ Ναλὰ, πέταξαν ὥς τὸ Βινταμπά, κι' ἕνας ἀπὸ δαύτους ἄρχισε νὰ μιλῆ καὶ νὰ λέη στὴ βασιλοπούλα:

—Εἶνε στὸ Νισχαντὰ κάποιο βασιλόπουλο, ποὺ δὲν ἔχει τὸ ταίρι του σ' ὅλόκληρο τὸν κόσμο! Εἶνε τὸ πιὸ χαριτωμένο παλληκάρι, ὅπως κι' ἐσὺ εἶσαι ἡ ὀμορφότερη κοπέλλα, μέσ' στὴ γῆ! Μπορεῖ, λοιπόν, νὰ κάνετε μαζὶ τὸ πιὸ λαμπρὸ καὶ τελειαστὸ ζευγάρι.

Ἡ Νταμαγιαντὴ φοβήθηκε, σκέπασε μὲ τὸν πέπλο της τ' ὡραῖο πρόσωπό της καὶ τὸ βανε στὰ πόδια, κλείνοντας τ' αὐτιά της, στὰ λόγια τοῦ παράξενου πουλιοῦ!

Ἡ ἐξίμνησι τῆς ὀμορφιᾶς, ὡστόσο, τοῦ μακρινοῦ καὶ ξένου βασιλιᾶ, τῆς ἔκανε ἐντύπωσι, καθὼς ἔφευγε, τὴν τελευταία τὴ στιγμὴ μετάνοιωσε, γύρισε πρὸς τὸν κύκνο ποὺ τῆς μίλησε καὶ τοῦ φώναξε μὲ δυνατὴ φωνή:

—Χαιρέτησε ἐκ μέρους μου τὸν Ναλά, ὦ μαγικὸ πουλί!...

Ἡ Νταμαγιαντή, ποὺ ζοῦσ' εὐτυχισμένη στὸ παλάτι καὶ τοὺς κήπους τοῦ πατέρα της, ἔλπιζε πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ναλά, τ' ὤμορφο βασιλόπουλο, θὰ τὴν ἐρωτεύτανε καὶ πὼς θὰ πήγαινε νὰ τὴ ζητήση γιὰ γαναῖκα του. Καὶ ἴσια-ἴσια, ἐκεῖνο τὸν καιρό, ἤξερε πὼς ὁ πατέρας της σκόπευε νὰ συγκαλέση,

γιὰ χατῆρι της ἕνα «σβαγιαμβαρὰ» —μιὰ μεγάλη διήλαδὴ κι' ἐπίσημη συγκέντρωσι, στὴν ὁποία θὰ μαζευόντουσαν ὅλα τὰ βασιλόπουλα κι' οἱ μαχαραγιάδες τῶν γύρω τόπων, γιὰ νὰ διαλέξη ἀπ' αὐτοὺς ἡ κόρη του τὸν ἄντρα ποὺ τῆς ταίριαζε νὰ πάρη...

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ τῆς εἶχε πῆ τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁ κύκνος, ἡ ὀμορφη Νταμαγιαντὴ ἄρχισε νὰ γίνεται χλομή, καὶ νὰ μαραίνεται. Ἀπόφευγε τὴ συντροφιὰ τῶν ἄλλων, βυθισμένη σ' ὀνειροπολήσεις. Αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ μεταβολὴ τῆς κόρης του, δὲν ξέφυγε τὸ πεπειραμένο μάτι τοῦ πατέρα. Σκέφτηκε, τότε, πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάνη ἦταν νὰ ἐπισπεύση τὴν παντρειὰ τῆς κόρης του...

Κάλεσε, λοιπόν, μιὰ ὥρ' ἀργότερα στὴν αὐλή του ὅλους τοὺς γειτονικοὺς μαχαραγιάδες καὶ τὰ βασιλόπουλα, κι' ἔκανε ὅλες τὶς ἀναγκαῖες προετοιμασίες, ὥστε νὰ τοὺς δεχτῆ ὅσο μποροῦσε μεγαλοπρεπέστερα, μ' ἀγῶνες, μὲ γιορτὲς καὶ πανηγύρια...

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, ὁ ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν καὶ μουσικὸς Νάραντά, ποὺ εἶχε μείνει ἕνα μικρὸ διάστημα στὴ γῆ, εἶχε γυρίσει στοὺς οὐρανούς. Μπῆκε, λοιπόν, στὰ διαμερίσματα τοῦ μεγάλου θεοῦ Ἴντρα καὶ τοῦ διηγήθηκε γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς Νταμαγιαντή. Παρακινημένοι ἀπ' τὰ ἐγκώμια τοῦ Νάραντά, οἱ θεοὶ ἀποφάσισαν, μόλις ἔμαθα γιὰ τὴ συγκέντρωσι τῶν ἡγεμόνων στὴν αὐλὴ τοῦ Μπίχμα, τοῦ πατέρα τῆς Νταμαγιαντή, νὰ κατεβοῦν καὶ νὰ λάβουν κι' αὐτοὶ μέρος στὸ συναγωνισμό! Ἀνέβηκαν, λοιπόν, στ' ἅρματά τους καὶ ξεκίνησαν, ὅλοι μαζύ, γιὰ τὸ Βινταμπά...

Στὸ δρόμο βρῆκαν τὸν Ναλά, ποὺ πήγαινε κι' αὐτὸς στὴν αὐλὴ τοῦ Μπίχμα. Ἡ ὀμορφιά του, τὸ ἐπιβλητικό παράστημά του, ἔκαναν ἐντύπωσι στοὺς θεούς. Σκέφτηκαν, λοιπόν, νὰ τὸν στείλουν αὐτόν, ἀπεσταλμένο τους. Ὁ μεγάλος θεὸς Ἴντρα τοῦ εἶπε:

—Μάθε, Ναλά, ὅτι ἐγὼ καὶ οἱ θεοὶ Ἄγκν, Βαρούνα καὶ Γιαμά, ἀποφασίσαμε νὰ διεκδικήσουμε τὴν ἀγάπη τῆς ὀμορφης Νταμαγιαντή! Πήγαινε, λοιπόν, ἐσύ, καὶ πές της νὰ διαλέξη ἕναν ἀπὸ μᾶς...

Ὁ Ναλά, γονατιστός, παρακάλεσε τότε τοὺς θεοὺς νὰ χρησιμοποιήσουν ἄλλον γι' ἀπεσταλμένο τους, καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπ' τὴ σκληρὴ ἐκείνην ἐντολή! Οἱ θεοί, ὅμως ἐπέμειναν καὶ ξαφνικὰ ὁ Ναλὰ βρέθηκε χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ καταλάβη πῶς, μέσ' στοὺς κήπους τοῦ παλατιοῦ τῆς ὀμορφης Νταμαγιαντή...

Ἡ βασιλοπούλα ἔβγαινε, ἐκείνη τὴ στιγμή, περίπατο μὲ τὴν ἀκολουθία της. Μόλις εἶδε τὸ Ναλά, ἔμεινε τόσο αὐτή, ὅσο κι' ἡ παρθένες ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσαν, ἐκστατικὴ μπροστὰ στὴν ὀμορφιά του! Καὶ καθεμιὰ τὸν ἐρωτεύτηκε κρυφά, στὰ βάθη τῆς καρδιάς της...

Ὁ Ναλά, πνίγοντας κι' ὁ ἴδιος τὰ αἰσθήματά του, εἶπε τότε στὴ βασιλοπούλα τὴν ἐπιθυμία τῶν θεῶν.

Ἡ Νταμαγιαντή, ὅμως, τοῦ ἀποκρίθηκε:

—Ἐγὼ ἀνήκω μονάχα σὲ σένα! Γιατί δὲν μ' ἀγαπᾶς καὶ σὺ λιγάκι; Μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ διαλέξω, ἐσένα καὶ κανέναν ἄλλον, ἔδαλα τὸν πατέρα μου καὶ κάλεσε ἐδῶ ὅλα τὰ βασιλόπουλα! Κι' ἂν ἴσως σὺ δὲν μὲ θελήσης, κάλλιο τῶχω νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ διαλέξω ἕναν ἄλλον!...

Ὁ Ναλὰ τῆς εἶπε τότε λυπημένα:

—Πῶς μπορεῖς νὰ διαλέξης ἕνα θνητό, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀναμεταξύ σου μνηστῆρες σου βρίσκονται καὶ τέσσερες θεοί... Σκέψου μόνο πόσο παντοδύναμοι εἶν' οἱ θεοί! Γιὰ νὰ τιμωρήσουν τὴν περιφρόνησί σου, θὰ ἦταν ἱκανοὶ καὶ νὰ σκοτώσουν τὸν θνητὸ ποὺ θ' ἀγαποῦσες καὶ θὰ διάλεγες...

Ἡ Νταμαγιαντή, ὅμως, ἦταν ἀνένδοτη!

—Ἐγὼ ἔκανα ὅρκο νὰ μὴν πάρω ἄλλον ἀπὸ σένα!... ἀποκρίθηκε.

Τότε ὁ Ναλὰ τῆς ξαναεῖπε:

—Τὴ στιγμὴ αὐτή, φέρνω ἀπλῶς μιὰ ξένη ἐντολή, καὶ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Ὅταν, ὅμως, θάρθω μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς μνηστῆρες νὰ διεκδικήσω τὴν ἀγάπη σου, θυμήσου με καὶ μένα — αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω μόνο...

Κι' ἡ Νταμαγιαντὴ χαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Ὅταν θάρθῆς μὲ τ' ἄλλα βασιλόπουλα γιὰ νὰ διεκδικήσης τὴν ἀγάπη μου, ἐγὼ ἐσένα μονάχα θὰ προτιμήσω, κι' οἱ θεοὶ δὲν θὰ μὲ παρεξηγήσουν, ἀφοῦ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔγινε τὸ κάλεσμα...

Τὴν ἡμέρα τοῦ διαγωνισμοῦ, ἡ αὐλὴ τοῦ πατέρα τῆς Νταμαγιαντὴ ἦταν γεμάτη ἀπὸ βασιλόπουλα κι' ἀπὸ μαχαραγιάδες ὅλων τῶν Ἰνδιῶν, ποὺ ἔλαμπαν μέσ' στὰ πολύτιμα πετράδια καὶ στὸ χρυσάφι, σὰν τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ κι' ἦσαν δυνατοὶ σὰν τὰ λιοντάρια κι' ἀμέτρητοι σὰν τὰ φείδια τοῦ Μπογκαβατί...

Ἡ Νταμαγιαντὴ προσπέρασε ἀδιάφορη ὅλα τὰ βασιλόπουλα, χωρὶς κἂν νὰ γυρίση νὰ τὰ δῆ, κι' ἔφθασε στὴν τελευταία τὴν ἁράδα, ὅπου στεκόντουσαν πέντε ἐξαίσια στὴν ὄψη βασιλόπουλα, ὅλα τὰ ἴδια, ὄμορφα καὶ γοητευτικά—ἀφοῦ καὶ τὰ πέντε στὴ σειρὰ ἦσαν ὅμοια, τελείως ἀπαράλλαχτα κι' εἶχαν τὴν ὄψη καὶ τὴν κορμοστασιὰ τοῦ ἀγαπημένου της Ναλά...

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τελειώση αὐτὴ τὴν προσευχή της —κι' οἱ θεοὶ πῆραν ἀμέσως τὶς μορφές τους κι' ἔμειναν ὄρθιοι κι' ἀκίνητοι μπροστά της, μέσα σὲ μιὰ νεφέλη θεϊκή, καὶ δίχως νὰ πατοῦν κάτω, στὴ γῆ! Κι' ἔτσι ξεχώρισε ἀμέσως τὸν Ναλά, ποὺ τὰ πόδια του πατοῦσανε στὸ χῶμα...

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἡ Νταμαγιαντὴ βρῆκε ποιὸς ἦταν ὁ ἀγαπημένος της καὶ τὸν διάλεξε μ' ὅλη τὴ συγουριά...

Κι' οἱ θεοὶ γύρισαν πάλι ψηλά, στοὺς οὐρανούς! Ἔφυγαν καὶ τ' ἄλλα βασιλόπουλα —κι' ὁ Μπίχμα, ὁ μαχαραγιᾶς πατέρας, εὐλόγησε τῆς κόρης του τοὺς γάμους μὲ τὸν ὄμορφο τὸ βασιλιᾶ Ναλά...

Ἡ τελετὴ τῶν γάμων ἦταν πλούσια καὶ πανηγυρίστηκε ἀπ' ὅλο τὸ λαό. Κι' ὁ Ναλὰ μὲ τὴ Νταμαγιαντὴ γύρισαν κι' ἐκεῖνοι στὸ παλάτι τῆς μεγάλης πολιτείας Νισχαντὰ —ὅπου θὰ ζοῦσαν ἀπὸ δῶ καὶ πέρα παντοτεινὰ μαζὶ κι' εὐτυχισμένοι...

—Γιατί εἶσαι ἔτσι ἀχπένιστη;... Τί μαλλιὰ εἶν' αὐτά;... ξαναούρλιαξε ἐκεῖνος ἔξαλλος, κι' ἡ Καρλόττα, μουδιασμένη ψιθύρισε:

—Στὸν κινηματογράφο... Ἀναγκάστηκα νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου... Θεέ μου!...

—Τὰ βλέπεις;... Πάλι ξανάρχισες τὰ παραμύθια σου;... Καὶ τόλμησες νὰ ξαναγυρίσης κοντά μου!... Φύγε... Φύγε!...

Ἡ Καρλόττα γονάτισε κάτω ἀπελπισμένη καὶ τραύλισε:

—Μὰ σοῦ ὁρκίζομαι, Μωρίς. Σοῦ ὁρκίζομαι...

Τὴ σκούντησε ἀπότομα καὶ τὴν κύλησε στὰ σανίδια, οὐρλιάζοντας:

—Πᾶψε πειά... Ἀρκοῦν ἡ ψευτιές σου... Εἶσαι μιὰ ἄπιμη!...

Ἄρταξε τὸ καπέλλο του καὶ τὴν ἄφησε μοναχή. Κι' ἐκείνη, μέσα στὴν ξαφνικὴ μαυρίλα ποὺ τὴν τριγύρισε, μπόρεσε μονάχα νὰ νοιώση πὼς ἡ εὐτυχία της κατρακυλοῦσε καὶ πὼς δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο γιὰ ὑπερασπισί της, παρὰ μονάχα τὴν «ἀνεπαρκῆ ἀλήθεια»!...

Καὶ ζαλισμένη, κυλίστηκε λιπόθυμη στὸ πάτωμα...